

CALCEA

ÎNĂLȚĂRII

„EV SUNT CALCEA, ADEVĂRUL
ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINE
LA TATAȘ DECAT PRIN MINE”.
(IOAN 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină ortodoxă, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
Anul IV, nr. 33, mai, 2012

„Cunoașterea lui Dumnezeu în împrejurările concrete ale vieții”

Prin cunoașterea lui Dumnezeu în împrejurările concrete ale vieții, toți credincioșii se împărtășesc de Dumnezeu în viața de zi cu zi. Fundamentul acestei cunoașteri constă în acțiunea proniatoare a lui Dumnezeu care se îndreaptă spre toți oamenii din toate perioadele istorice, căci pe Dumnezeu Îl cunoaște fiecare credință prin acțiunea Lui providențială prin care este cunoscut în împrejurările particulare ale vieții, „uneori hărăzindu-i-se bunuri, alteori fiind privat în mod pedagogic de ele.” Acest mod concret de cunoaștere a lui Dumnezeu presupune călăuzirea omului sub formă de pronie și judecată. Credinciosul Îl cunoaște pe Dumnezeu prin chemarea pe care ne-o face Acesta în diferitele momente ale vieții, uneori prin contactele și solicitările oamenilor, alteori prin necazuri și grelele încercări care vin asupra omenirii, prin insuccese pasagere sau trecătoare, prin bolile proprii sau ale celor apropiați, precum și în grelele muștrări de conștiință pentru faptele rele săvârșite. Însă omul Îl cunoaște pe Dumnezeu și prin ajutorul care-L primește de

la acesta în depășirea tuturor greutăților vieții, precum și conștientizarea că, fără Dumnezeu, omul nu poate ajunge la desăvârșire. Cunoașterea lui Dumnezeu în împrejurările concrete ale vieții reprezintă o cunoaștere palpabilă încărcată de durere, dar și de bucurie „care trezește în ființa noastră responsabilitatea și încălzește rugăciunea.” Această cunoaștere devine vitală pentru credință, dacă este trăită cu responsabilitate și asumare totală de către om și apoi exteriorizată prin rugăciune curată. „Întru necazul meu am strigat către Domnul și El m-a auzit” (Ps. CXIX, 1), căci „Dumnezeu este scăparea și puterea noastră, ajutor întru necazurile ce ne împresoară.” (Ps. VI, 1). Numai în Biserică poate fi cunoscut cu adevărat Dumnezeu. Cunoșcând mireasa Lui, Îl cunoaștem și pe Dumnezeu, pentru că aici este Trupul și Sângele Lui, aici este Duhul Lui, aici este El drept cap al Trupului. Omul Îl poate cunoaște pe Dumnezeu nu doar în momentele dificile ale vieții, ci și în momentele de bucurie ca manifestare a trezviei credinței de mulțumire și laudă adusă lui Dumnezeu. Cunoașterea lui Dumnezeu presupune un progres niciodată terminat, omul, cu ocazia oricărei împrejurări a vieții urcă o treaptă în cunoaștere. Acest drum al vieții omeștești, pavat de urcușuri și coborâșuri, nu înseamnă plictiseală sau deznădejde, ci fiecare treaptă așează în sufletul omului o dorință nouă, mereu mai puternică de a se apropia de Dumnezeu pentru a-L cunoaște. Cunoașterea lui Dumnezeu prin împrejurările concrete ale vieții implică, pe lângă efortul ascetic și rațiune, luminată de credință, pentru a înțelege sensurile adânci ale întâmplărilor bune sau rele din viața de zi cu zi, necesitatea din partea credinciosului a unei dorințe libere, neobosită, de Cel ce face ca toate să fie. Firea umană trebuie să-și manifeste tendința vie după un centru în afară de ea, care duce la Dumnezeu. Cunoașterea este posibilă datorită smereniei cu care omul îngenunchează în fața lui Dumnezeu și a iubirii Acestuia, care întinde mâna Sa salvatoare către tot omul aflat în necazuri, însă și în bucuriile trecătoare ale vieții, și plăceri care nu îi aduc niciun folos pentru viața de apoi. Cheia teognosiei o reprezintă experiența paradoxală și îndumnezeitoare, prin care Dumnezeu este în același timp lângă subiectul cunoscător ca Providențiator și Proniator al acestuia, cât și prezent în tot universul, iar omul Îl primește prezența pleneră fără ca să-L limiteze sub acoperișul scund al creației.

Ortodoxia pune la temelie sa idealul cunoașterii lui Dumnezeu, nu ca doctrină strictă și perfectibilă în plan rațional, ci ca și experiență pleneră a întâlnirii omului cu Dumnezeu în viața cotidiană.

Bibliografie:

1. Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea Prea Fericitului Părinte Patriarh Teoctist, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1991.
2. Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, Teologia Dogmatică Ortodoxă, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2003, vol. I.

Prof. Steluța Geică,
Șc. Gen. „Sf. Nicolae”

EXPRINS:

Despre ucideri și sinucidere	pag. 2
O cale de întărire a sufletului: slăbiciunea trupului	pag. 3
Diavolul se mulțumește și cu o singură patimă	pag. 4
Apa cea vie	pag. 5
Poesis	pag. 6
Iisus Hristos – Lumina Lumii	pag. 7
Prietenia	pag. 8
Despre credința cea adevărată!	pag. 9
Ortopraxia: Reîncarnarea	pag. 10
Moșul Gheorghe Lazăr (2)	pag. 10
„Păhărelul cu nectar”	pag. 11
Grupul parohial de tineret – 3 ani	pag. 12

„Feriți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne;
în vecii vecilor Te vor lauda”. (Psalmi 83, 4)

Din Învățătura de Credință Ortodoxă – Despre ucidere și sinucidere

140. Care este porunca a șasea?

Porunca a șasea este: „Să nu ucizi” (Ieș. 20, 13).

141. Ce învață porunca aceasta?

Viața pământească este cel mai mare bun al omului și temelia tuturor celorlalte bunuri de care se poate învrednici cineva pe pământ. După învățătura Sfintei noastre Biserici, Dumnezeu fiind Creatorul vieții omenești, numai El, și nu omul, are drepturi nemărginite asupra ei. Apoi, viața pământească este timpul de pregătire pentru viața veșnică. În aceasta se cuprinde prețul mare al vieții pământești pentru creștini. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: «Vrei să știi pentru ce este de preț această viață? Fiindcă este pentru noi temelia vieții viitoare și prilej și loc de luptă și alergare pentru cununile cerești» 641. (641 Sfântul Ioan Gură de Aur, Către poporul antiohian, Omilia 6, 4, Migne, P. G., XLVIII. col. 86.)

Fiind un dar al lui Dumnezeu și având un preț atât de mare, păstrarea și îngrijirea vieții, pentru timpul rânduit ei de Dumnezeu, este și o datorie și un drept al fiecărui credincios. Tocmai aceasta cere Dumnezeu prin porunca a șasea din Decalog, când oprește uciderea.

142. Câte feluri de ucidere sunt?

Sunt două feluri de ucidere: trupească și sufletească.

Uciderea trupească înseamnă ridicarea vieții aproapelui cu orice fel de armă, sau lovirea și rănirea lui, care-i aduc mai târziu moartea.

Tot ucidere a aproapelui înseamnă:

- 1) Istovirea lui printr-o muncă ce-i întrece puterile trupești și astfel îi grăbește sfârșitul;
- 2) Purtarea cu asprime față de el, ceea ce-l amărăște și, de asemenea, îi poate scurta viața;
- 3) Lăsarea lui să moară de foame, fie că nu i se dau cele trebuincioase traiului, fie că nu i se dă puțința să și le câștige singur;
- 4) Orice faptă care-i primejduiește și nimicește viața.
- 5) Ucidere înseamnă și avortul, cu bună știință și voie.

143. Ce înseamnă uciderea sufletească?

Uciderea sufletească înseamnă pildă rea, prin vorbe și fapte necuviincioase, prin care se dă aproapelui pricină de a se abate din calea cea bună și a păcătui, ceea ce îi aduce moartea sufletului, după cuvântul Sfintei Scripturi, care zice: „Păcatul, odată săvârșit, aduce moarte” (Iacov 1, 15). Cu privire la aceasta, Mântuitorul spune: „Cine va sminti pe unul dintre aceștia mici, care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui de i-ar lega de gât o piatră de moară și să fie aruncat în mare” (Marcu 9, 42).

Tot ucidere sufletească înseamnă: pizma, mânia, clevetirea și ura aproapelui, căci „Oricine urăște pe fratele său este ucigaș de oameni” (I Ioan 3, 15).

144. Porunca a șasea oprește numai uciderea aproapelui?

Nu. Această poruncă oprește și sinuciderea, adică nimicirea cu bună știință și voie a vieții proprii. Căci dacă este împotriva firii a ucide pe un om, care este asemenea nouă, cu atât mai mult este împotriva firii a ne ucide pe noi înșine. După învățătura Sfintei noastre Biserici, viața noastră este a lui Dumnezeu, Care ne-a dat-o, și deci nu avem voie să facem cu ea ce voim.

145. Este și o sinucidere sufletească?

Da, și anume atunci când omul consimte să trăiască în păcat, căci: „Plata păcatului este moartea” (Rom. 6, 23).

146. Este uciderea un păcat greu?

Uciderea este păcatul cel mai mare pe care-l poate săvârși cineva față de aproapele și față de sine însuși. Sfânta Scriptură numără uciderea printre păcatele strigătoare la cer. „Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din Pământ” (Fac. 4, 10).

147. De ce este uciderea un păcat foarte greu?

Uciderea este un păcat foarte greu fiindcă prin ea:

- 1) Se distruge o ființă care poartă în sine chipul lui Dumnezeu;
- 2) Se intră cu nelegiuire în drepturile lui Dumnezeu, Care este singurul stăpân asupra vieții și a morții;
- 3) Se răpește un drept firesc al fiecăruia și bunul cel mai de preț dăruit omului de Dumnezeu pe care nimeni nu-l mai poate înapoia;
- 4) Se calcă porunca dragostei;
- 5) Se știrbesc drepturile societății față de care fiecare om are anumite datorii de împlinit;
- 6) Seucid serii întregi de urmași, care aveau dreptul la viață și puteau fi de mare folos societății. Uciderea este păcat împotriva lui Dumnezeu, împotriva firii omului și împotriva societății.

În ce privește pe sinucigași, deoarece ei de bună voie rup legătura cu Dumnezeu, Biserica, prin canoanele ei, oprește înmormântarea lor după rânduielile creștinești. Aceasta, bineînțeles, dacă atunci când s-au sinucis, au fost în deplinătatea minții.

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449, 0745.400.586

ISSN 2068 – 8350

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Monica și Radu Buțu
- Cristian Ghiran
- Lavinia Blîndu
- Tiberiu Grigoriu – DTP.

Colaboratori:

- Mădălin Trohonel
- Magdalena Sabo
- Dumitra Groza
- Mihail Popa

web: www.BisericaInaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Notă: Cei care doresc să publice în revista noastră pot trimite materialele la adresa ultimulvisator@yahoo.com. Trebuie respectate următoarele condiții de redactare: maximum 1 pagină jumătate, Times New Roman, mărime 12, cu diacritice.

6 mai – Duminică – Sfântul și Dreptul Iov; Cuvioșii: Mamant, Pahomie și Ilarion – Duminica a IV-a după Paști (a Slăbănogului) – Sf. Ev. Ioan 5, 1-15

„În vremea aceea fiind sărbătoare Iisus S-a suit la Ierusalim. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scaldătoare, care pe evreiește se numește Vitezda, având cinci pridvoare. În acestea zăceau mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei. Căci un înger al Domnului se cobora la vreme în scaldătoare și tulbura apa și cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos, de orice boală era ținut. Și era acolo un om, care era bolnav de treizeci și opt de ani. Iisus, văzându-l pe acesta zăcând și știind că este așa încă de multă vreme, i-a zis: Voiești să te faci sănătos? Bolnavul l-a răspuns: Doamne, nu am om, care să mă arunce în scaldătoare, când se tulbură apa; că, până când vin eu, altul se coboară înaintea mea. Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă. Și îndată omul s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla. Dar în ziua aceea era sâmbătă. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: Este zi de sâmbătă și nu-ți este îngăduit să-ți iei patul. El le-a răspuns: Cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: Ia-ți patul și umblă. Ei l-au întrebat: Cine este omul care ți-a zis: Ia-ți patul tău și umblă? Iar cel vindecat nu știa cine este, căci Iisus se dăduse la o parte din mulțimea care era în acel loc. După aceasta Iisus l-a aflat în templu și i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău. Atunci omul a plecat și a spus iudeilor că Iisus este Cel ce l-a făcut sănătos.”

O cale de întărire a sufletului: slăbiciunea trupului

De multe ori ne întristăm și ne îndurerăm la suferințele semenilor noștri pentru că toate ne sunt comune, pentru că nu știm ce va naște ziua de mâine sau pentru că toți suntem din același aluat. Ne așteptăm ca și în noi să răsară buruienile suferinței pentru păcatele noastre. Cine ar fi atât de învârtoșat cu inima, ca auzind această pericopă evanghelică, să nu compătimească pe cel ce 38 de ani a stat pe pământ ca o piatră lipsită de simțire, așezat pe pat? Cum să nu simțim durere pentru cel ce era părăsit de rude și prieteni, în cea mai cumplită sărăcie, văzând cum îngerul tulbură Vitezda și altul, și nu el, pleacă vindecat?

Ascultând cuvântul Evangheliei, ne rugăm și învățăm, totodată. Orice bolnav, oricât i-ar fi suferința de mare, nădăjduiește că va veni ziua în care să se facă sănătos.

Lanțul cel nedezlegat al bolii îi devenise obișnuiță. Pentru paralic, nu era nimeni, nu avea om care să-l arunce în scaldătoare.

Dar în dorința de a ne mântui, Dumnezeu face El întâiul pas. Neputința paralicului de a coborî singur în scaldătoare arată neputința omului de a se mântui prin propriile puteri.

Așa erau toți de până la Hristos, o ruină, o suferință. O suferință înconjurată de o mare de egoism. Atunci vine Hristos: „Voiești să te faci sănătos?” , un Dumnezeu Care are grijă de toți.

„Nu am om”, răspunde slăbănogul, la cuvântul acesta auzind: „Nu ai om, dar ai Dumnezeu”. A plecat Iisus din Cana Galileii, unde vindecase pe fiul omului împărătesc și S-a suit la Ierusalim, fie pentru Cincizecime, fie pentru sărbătoarea Paștilor.

Aici, lângă Poarta Oilor, era o scaldătoare numită Vitezda (Casa Milostivirii). Avea 5 pridvoare care adunau „mulțime multă de bolnavi: orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei.” să-și vindece neputințele. Nu era vreme știută de oameni, când se cobora îngerul să tulbure apa, ci doar Dumnezeu rânduia ca cel care intra cel dintâi în scaldătoare după tulburarea apei, se făcea sănătos.

Aici a stat cel bolnav, și de acum vindecat, 38 de ani, când Domnul, venind la el, i-a spus: „Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă!” Îndată trupul a primit puterea firească și duhul său viețuitor s-a întors în toate mădularele trupului. Doar cei întunecați cu mintea, iudeii, s-au revoltat pentru că nu

era îngăduit să-și ridice patul în zi de sâmbătă. Dar nu omul bolnav a îndrăznit aceasta, ci Doctorul său a poruncit: „Scoală-te!” după care S-a depărtat de mulțime încât cel vindecat nici nu știa Cine este. S-au întâlnit din nou în Templu unde a primit sfat dumnezeiesc: „De acum să nu mai păcătuiești!” Păcatul naște așadar boală, iar a statornici în păcat, atragerea pedepsei lui Dumnezeu. Vindecarea aceasta aduce multă înțelepciune slăbănogului, mărturisind numele lui Iisus, Doctorul său, Tămăduitorul suferinței sale.

Din morți ce suntem datorită păcatului, Domnul ne întinde și nouă Mâna Sa, ajutându-ne să ne ridicăm din patul suferinței. Osânda pentru păcat poate fi amânată, dar nu putem scăpa de ea. Prin căință și mărturisire, scăpăm de osândă și dobândim și iertare, cum ne încredințează psalmistul: „Păcatul meu l-am cunoscut și fărădelegea mea n-am ascuns-o împotriva mea. Zis-am: mărturisii-voi fărădelegea mea Domnului! și Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu.” (Psalmi 31, 5-6)

Așa să ne ajute și nouă Dumnezeu în toată vremea pocăinței noastre. Amin.

Părintele Marius Olivian Tănăsie

Diavolul se mulțumește și cu o singură patimă

Fiecare creștin este luptat într-un mod unic.

Un vechi proverb spune cămașa: „Diavolul este un maniac. El lovește întotdeauna în același loc.” Și este și de înțeles această strategie rea. Dacă diavolul l-ar lovi pe creștin în locuri diferite – când cu o patimă, când cu o alta, foarte diferite între ele -, omul ar avea vreme să-și revină, până la următorul atac, însă, lovind tot timpul în același loc, omul nu găsește întotdeauna puterea de a-și reveni.

Un om este lovit în invidie, iar un altul este lovit în zgârcenie, un om este lovit prin concurența cu cei de lângă el, iar un altul prin mândrie și slavă de sine. Este foarte important ca fiecare om să își vadă cea mai persistentă patimă, anume aceea în fața căreia este cel mai slab și ușor de biruit. Atunci, el va ști unde să se păzească cel mai bine.

Spun că diavolul se mulțumește și numai cu o singură patimă, deoarece puțin rău este în stare să strice mult bine. Dacă într-un vas cu apă curată se aruncă o picătură de necurăție, toată apa va fi de lepădat.

Însă niciodată o patimă nu se va sălășlui singură în inima omului. Mândria va aduce slavă de sine, slava de sine va aduce mânia, mânia va aduce cu ea judecata, judecata va aduce cu

ea pizmuirea, lăcomia va aduce zgârcenia, zgârcenia va aduce cu ea invidia, invidia va aduce ura și chiar violența, etc.

Imaginea păstrată de Tradiție, cu cele 24 de vămi ale văzduhului, menționată în Viața Sfintei Teodora, arată destul de clar modul în care numai și o singură patimă este de ajuns spre a-l împiedica pe om să ajungă la porțile raiului.

Ceea ce este însă și mai rău, în omul care este ținut de puține patimi, fie chiar și numai de una singură, sunt gândurile insuflete de cel viclean. „Uite-l pe acela câte patimi are. Și pe celălalt. Însă tu ai numai una, ba încă și aceasta mică.” Dacă omul primește asemenea gânduri, degeaba are el doar o patimă, oricât de mică ar părea ea. Mai bine i-ar fi fost lui să fie plin de patimi, însă să se pocăiască precum vameșul și femeia desfrânată, care a uns cu mir picioarele Mântuitorului.

Când o patimă nu își găsește locul în inima omului, o altă patimă caută să se nască înlăuntru. Omul nu poate trăi nici măcar o zi pe pământ, fără să păcătuiască. Drept aceea, lupta omului trebuie să fie neîncetată și îndreptată până și spre cele mai mici mișcări rele ale inimii și ale minții.

Teodor Danalache

21 mai – Luni – Sfinții Mari Împărați, întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa Elena – Sf. Ev. Ioan 10, 1-9

„Zis-a Domnul către iudeii care veniseră la Dânsul: adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce nu intră pe ușă, în staulul oilor, ci sare pe aiurea, acela este fur și tâlhar. Iar cel ce intră prin ușă este păstorul oilor. Acestuia portarul îi deschide și oile ascultă de glasul lui, și oile sale le cheamă pe nume și le mână afară. Și când le scoate afară pe toate ale sale, merge înaintea lor, și oile merg după el, căci cunosc glasul lui. Iar după un străin, ele nu vor merge, ci vor fugi de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor. Această pildă le-a spus-o Iisus, dar ei n-au înțeles ce înseamnă cuvintele Lui. A zis deci iarăși Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt ușa oilor. Toți câți au venit mai înainte de Mine sunt furi și tâlhari, dar oile nu i-au ascultat. Eu sunt ușa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla.”

13 mai – Duminică – Sf. Mc. Glicheria; Cuviosul Serghie Mărturisitorul – Duminica a V-a după Paști (a Samarinencii) – Sf. Ev. Ioan 4, 5-42

„În vremea aceea a venit la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său; și era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, s-a așezat lângă fântână și era ca la al șaselea ceas. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau. Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate, ca să cumpere merinde. Femeia samarineancă l-a zis: Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii. Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie. Femeia l-a zis: Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie? Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui? Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși; dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot.

Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici. Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat. Căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus. Femeia l-a zis: Doamne, văd că Tu ești prooroc. Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm. Și Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este. Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește. Duh este Dumnezeu și cei ce l se închină trebuie să l se închine în duh și în adevăr. I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia care se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate. Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine. Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi, sau: Ce vorbești cu ea? Iar femeia

și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul? Și au ieșit din cetate și veneau către El. Între timp, ucenicii Lui îl rugau, zicând: Învățătorule, mănâncă. Iar El le-a zis: Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți. Ziceau deci ucenicii între ei: Nu cumva l-a adus cineva să mănânce? Iisus le-a zis: Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Iată zic vouă: Ridicați ochii voștri și priviți holdele că sunt albe pentru seceriș. Iar cel ce seceră primește plată și adună roade spre viața veșnică, ca să se bucure împreună și cel ce seamănă și cel ce seceră. Căci în aceasta se adevărește cuvântul: Că unul este semănătorul și altul secerătorul. Eu v-am trimis să secerăți ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor. Și mulți samarineni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisea: Mi-a spus toate câte am făcut. Deci, după ce au venit la El, samarinenii îl rugau să rămână la ei. Și a rămas acolo două zile. Și cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui, iar femeii i-au zis: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii.”

Apa cea vie!

Sfânta Evanghelie de astăzi arată o întâlnire care avea să schimbe nu numai un suflet, al femeii samarinence, ci prin adevăratele pe care le cuprinde această convorbire cu o femeie eretică, am putea spune aceasta dacă ținem seama că neamul din care făcea parte nu mai păstra credința iudaică și închinarea în Ierusalim, până la momentul întâlnirii cu Mântuitorul, ci avea să determine schimbarea prin adăparea din apa cea vie, nu numai a ei și a locuitorilor din Samaria, ci și a tuturor celor care L-au primit pe Hristos, ca Mântuitor al lumii și al lor personal. Deși neamul din care se trăgea femeia era constituit din amestecul vechii populații samarinene, reîntoarse din robia babilonică și populațiile păgâne, ce fuseseră deportate aici și de la care împrumutaseră unele obiceiuri și chiar unele dintre zeitățile păgâne ale acestora, fapt ce a determinat printre alte interdicții iudaice și aceea de a nu le mai permite închinarea în Ierusalim, fapt ce i-a determinat pe samarineni să își ridice un alt templu pe muntele Garizim, iar una din cele zece porunci ale Vechiului Testament (Decalogul) a fost schimbată în sensul prevederii închinării exprese pe muntele Garizim.

Hristos Domnul care ne-a dat și continuă să ne dea adevărata mâncare și băutură, care este Trupul și Sângele Său, ne oferă și apa cea vie, harul Duhului Sfânt, care devine în noi izvor curgător spre viață veșnică. Dar această descoperire a Sa atâta ca Mesia, despre care femeia, deși cu o moralitate îndoielnică, întrucât avusese cinci bărbați și acum trăia în concubinaj cu al șaselea, știa „că va veni Mesia care Se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate”, cât și ca Izvor al Apei dătătoare de viață veșnică, căci „apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică”, este localizată într-un loc cu rezonanță în istoria biblică a poporului ales, și anume lângă fântâna pe care unul dintre marii patriarhi ai Vechiului Testament, Iacov, cel care a ridicat altare spre aducerea aminte a întâlnirilor pe care le avusese cu Dumnezeu (cf. Fc. 33, 18-20; Fc. 35, 6-7) și „care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui”. Domnul îi vorbește femeii despre apa cea vie a Duhului Sfânt, dar nu înainte de a-i descoperi sinceritatea și dorința de a avea un bărbat de la Dumnezeu, cu care să păstreze comuniunea pentru totdeauna. Cei cinci bărbați ai samarinencii reprezintă „Legile” pe care Dumnezeu le-a dat firii noastre omenești și pe care omul le-a părăsit și anume: „cea din Rai (Facere 1, 28-31; 2, 15-17), cea din vremea lui Moise (Ieșire 20, 2-17), cea prin Proroci. Căci Noe, după potop, oarecare așezământ a primit, iar Avraam, pe cel al tăierii împrejur. Deci, după ce cu aceste „cinci” Legi s-a însoțit firea, a luat-o mai pe urmă și pe a șasea, pe care nu o avea de „bărbat”, căci încă nu se însoțise cu dânsa – adică cu legea Așezământului [Testamentului] celui Nou. Încă va putea cineva a înțelege a șasea

lege, pe care firea nu o avea drept „bărbat”, pe cea a închinării de [la] idoli.

Căci această lege [firea], nu de la Dumnezeu o avea dată să-i fie ei spre însoțire, ci ca și cu un preacurvar se împreuna cu dânsa [cu legea închinării la idoli]... Așadar, când pe al șaselea [„bărbat”, acest preacurvar, l-a îndrăgit omul și la închinarea de idoli a alunecat, atunci Domnul venind, ne izbăvește pe noi de aceasta. Pentru aceea și zice Domnul: „care îl ai acum” (Ioan 4, 18), căci, cu adevărat, în anii Venirii lui Hristos și, chiar cei mai înțelepți dintre iudei, la înșelarea elinilor se abătuseră. Și arată eresul fariseilor, care credeau în ursitori și în astrologie” (Sfântul

Teofilact, Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii de la Ioan, cap. 4, Ed. Sophia, Buc., Ed. Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2009, pp. 130-131). Că femeia înseta după „apa cea vie” se vede din faptul că ea era preocupată de locul adevărat de închinare, de asemenea aștepta venirea Celui ce ne va spune nouă toate, iar atunci când L-a aflat, deși venise să ia apă, lasă găleata acolo și se duce să vestească oamenii din cetate: „Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul?”, ceea ce arată că dorința sau setea după apa cea vie era mai puternică decât setea trupească. „A fi

în comuniune cu Hristos înseamnă, în primul rând, a te adăpa tu însuși din „apa” pe care o dă El, adică din apa cea vie a Duhului Sfânt; dar, ... cel ce bea din apa Duhului Sfânt devine el însuși izvor al „apei” Duhului și, prin el, se adapă și alții din această „apă” minunată și dătătoare de viață veșnică. Sfântul Ioan Teologul ne dă și un alt cuvânt al Mântuitorului cuprinzând aceeași învățătură: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: râuri de apă vie vor curge din pântecul lui. Iar aceasta a zis-o despre Duhul pe Care aveau să-L primească acei ce cred în El. Căci încă nu era (dat) Duhul, pentru că Iisus încă nu fusese preaslăvit” (In. 7, 37-39). Și în acest text este vorba despre „apa” Duhului Sfânt. Apare aici și precizarea importantă că dăruirea Duhului Sfânt urmează preamăririi lui Hristos” (Pr. Prof. Dr. Vasile Mihoc, Meditații la Evangheliile Duminicilor Triodului și Penticostarului, ed. a II-a, Ed. Teofania, Sibiu, 2008, pp.145-146).

Pentru că Duhul Sfânt a fost trimis în lume la Cincizecime, după ce Mântuitorul Hristos Se preamărise prin Patimi, Înviere și Înălțare. După ce femeia samarineancă s-a întâlnit cu Domnul, ea a adus la El toată cetatea Sihar, devenind pentru ei ca un apostol și nu numai pentru ei, căci la Botez a primit numele de Fotinia (lumină), și împreună cu ea s-au botezat și fiii ei, Iosif și Fotinos, ca și surorile ei Fotis și Fotos. Plecând la Cartagina și apoi la Roma, unde au adus pe mulți la Hristos, fapt pentru care împăratul păgân Nero i-a prins, chinuit și pentru că au refuzat să se lepede de Hristos, li s-au tăiat capetele, fiind prăznuiți în ziua de 26 februarie.

Părintele Gheorghe Ionașcu

Sfinții Mari Împărați, întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa Elena

Împărate Constantine,
Fiu al lui Constanțiu Clor
Și al cinstitei Elena,
Ai călcat pe urma lor.

Când război ți-a declarat
Maxențiu cel nemilos,
Lui Dumnezeu te-ai rugat
Și El din impas te-a scos.

Ziua s-a arătat pe cer
Chipul crucii strălucind,
Nedezlegat, acest mister,
Pe-ntreaga armată uimind.

Slovele erau din stele
Ce luceau-n amiaza mare
Și te îndemnav, prin ele,
Crucei tu să dai crezare.

În noaptea care a urmat,
Chiar Domnul Iisus Hristos
În vis venind, te-a îndemnat
Crucea s-o ai de folos.

Repede te-ai conformat
Și semnul Sfintei Cruci punând
Pe steag și arme, imediat,
Pe Maxențiu învingând,

Încredințat că biruința
Cea nesperată pentru tine,
E darul credinței creștine
Ce de la Dumnezeu vine.

De tirania lui Maxențiu
Pe cetățenii Romei ai scăpat.
Și prin „Edictul din Milan”
În 313, pe creștini ai eliberat.

Că s-a terminat prigoana
Cea către creștini pornită
Și ai luptat cu mare râvnă,
Credința să fie unită.

La Sinodul din Niceea (325)
Prin poruncă-ai adunat
318 sfinți părinți
Și eresul lui Arie-au blestemat.

Cea mai mare parte din Crez
Acum ei au alcătuit
Și prin a lor înțelepciune
Adevărata credință-a biruit.

Ai răspândit creștinismul
În întreg imperiul tău,
Și ai luminat lumea spunând:
Că Iisus e Fiul lui Dumnezeu!

Ești primul împărat creștin
Ce-n haine albe s-a-mbrăcat,
În numele Sfintei Treimi,
Cu evlavie te-ai botezat.

Mulți închinători la idoli
Ți-au urmat exemplul tău:
Înțelegând adevărul,
Au crezut în Dumnezeu.

Ai trimis pe maica ta,
Și ea, la lumină-a scos
Cu mult efort, la Golgota,
Crucea Domnului Hristos,

Cea de viață făcătoare,
Care din obiect de tortură
S-a făcut triumfătoare,
Anihilând atâta ură.

Prin puterea ei cea mare
Dușmanii se tânguiesc,
Prin însemnarea Sfintei Cruci,
Diavolii se izgonesc.

Și-a adus cu cinste mare
O bună parte din Cruce
Și piroanele pe care
Le-a sfințit Domnul cu sânge.

Partea cealaltă rămasă,
A pus-o-n raclă de-argint.
Spre păzirea neamurilor;
Patriarhului dăruind.

Lângă Mormântul Sfânt, Elena,
A înălțat cu mult folos,
„Biserica Învierii
Domnului Iisus Hristos”.

Și alte încă optsprezece
A zidit în Ierusalim,
Cu podoabe minunate
Le-a înveșmântat sublim.

N-a-napoiat buna ta maică,
Că și-a-ndeplinit menirea:
A făcut lucruri mărețe
Pentru-ntreaga omenire.

Bucurați-vă, părinții
Adevăraților creștini,
Că prin a voastre osteneți
Toți putem să ne mântuim.

Voi ați fost luminători,
Întru credința cea dreaptă
Și-mpreună cu toți sfinții
Bucurie vă așteaptă.

Întocmai cu Apostolii
Voi sunteți binecuvântați,
Cu dragoste, Sfintei Treimi,
Și pentru NOI să vă rugați!

Dumitra Groza

20 mai – Duminică – Sf. Mucenic Talaleu; Cuviosul Talasie; Cuv. Marcu Pustnicul – Duminica a VI-a după Paști (a Orbului din naștere) – Sf. Ev. Ioan 9, 1-38

„În vremea aceea, trecând, Iisus, a văzut un om orb din naștere. Și ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Trebuie să fac, până este ziua, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt. Acestea zicând, a scuipat jos și a făcut tină din scuipat, și a uns cu tină ochii orbului. Și i-a zis: Mergi de te spală în scaldătoarea Siloamului (care se tâlcuiește: trimis). Deci s-a dus și s-a spălat și a venit văzând. Iar vecinii și cei ce-l văzuseră mai înainte că era orb ziceau: Nu este acesta cel ce ședea și cerșea? Unii ziceau: El este. Alții ziceau: Nu este el, ci seamănă cu el. Dar acela zicea: Eu sunt. Deci îi ziceau: Cum îți s-au deschis ochii? Acela a răspuns: Omul care se numește Iisus a făcut tină și a uns ochii mei; și mi-a zis: Mergi la scaldătoarea Siloamului și te spală. Deci, ducându-mă și spălându-mă, am văzut. Zis-au lui: Unde este Acela? Și el a zis: Nu știu. L-au dus la farisei pe cel ce fusese oarecând orb. Șera sâmbătă în ziua în care Iisus a făcut tină și i-a deschis ochii. Deci iarăși îl întrebau și fariseii cum a văzut. Iar el le-a zis: Tină a pus pe ochii mei, și m-am spălat și văd. Deci ziceau unii dintre farisei: Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ține sâmbăta. Iar alții ziceau: Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni? Și era dezbinare între ei. Au zis deci orbului iarăși: Dar tu ce zici despre El, că ți-a deschis ochii? Iar el a zis că prooroc este. Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb și a văzut, până ce n-au chemat pe părinții celui ce vedea. Și i-au întrebat, zicând: Acesta este fiul vostru, despre care ziceți că s-a născut orb? Deci cum vede el acum? Au răspuns deci părinții lui și au zis: Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb. Dar cum vede el acum, noi nu știm; sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu știm. Întrebați-l pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine. Acestea le-au spus părinții lui, pentru că se temeau de iudei. Căci iudeii pusese acum la cale că, dacă cineva va mărturisi că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă. De aceea au zis părinții lui: Este în vârstă; întrebați-l pe el. Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb și i-au zis: Dă slavă lui Dumnezeu. Noi știm că Omul Acesta e păcătos. A răspuns deci acela: Dacă este păcătos, nu știu. Un lucru știu: că fiind orb, acum văd. Deci i-au zis: Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii? Le-a răspuns: V-am spus acum și n-ați auzit? De ce voiți să auziți iarăși? Nu cumva voiți și voi să vă faceți ucenici ai Lui? Și i-au ocărât și i-a zis: Tu ești ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise. Noi știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-L știm de unde este. A răspuns omul și le-a zis: Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu știți de unde este și El mi-a deschis ochii. Și noi știm că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acesta îl ascultă. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu n-ar putea să facă nimic. Au răspuns și i-au zis: În păcate te-ai născut tot, și tu ne înveți pe noi? Și i-au dat afară. Și a auzit Iisus că l-au dat afară. Și, găsindu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? El a răspuns, zicând: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El? Și a zis Iisus: L-ai și văzut! Și Cel ce vorbește cu tine, Acela este. Iar el a zis: Cred, Doamne! Și s-a închinat Lui.”

Iisus Hristos – Lumina Lumii

Felurite învățături ne oferă pericopa evanghelică din duminica aceasta, dar cea mai importantă este cea despre orbirea duhovnicească a omului robit de păcate. Sfânta Evanghelie după Ioan redă doar câteva dintre minunile săvârșite de Mântuitorul Iisus Hristos.

Ca nimeni altul, Sf. Ioan descrie minunile Domnului, arătându-le semnificațiile adânci, ajutându-ne să și înțelegem aceste semnificații.

La nunta din Cana Galileii, apa pentru „curățirea iudeilor” este așezată lângă „vinul” cel nou al Împărăției Cerurilor. La Vitezda, „Domnul sâmbetei” scoală pe cei morți și le dă viață, la înmulțirea pâinilor, El este Pâinea Vieții. Minunile Sale ne arată slava Sa; El nu este un tămăduitor oarecare, astfel cei ce credem putem contempla slava Sa.

Cele săvârșite de Cuvântul Întrupat întăresc credința ucenicilor și a noastră: „iar acestea s-au scris ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezând, viața să aveți în numele Lui.” (Ioan 20, 31)

Minunea vindecării orbului este o minune nemaiauzită, aceasta mărturisind-o chiar orbul: „Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere.” Toți am văzut oameni orbi, din naștere, din accidente, sau de pe urma unor boli.

Vederea unui orb aduce suferință, văzând pe cel care nu poate merge singur, nu vede cerul, nici pământul, nu vede fața mamei, a copiilor săi sau a semenilor, el însuși simțindu-se o povară pentru societate și familie, însă pe aceștia Dumnezeu îi miluiește cu alte daruri: înțelepciune, vorbire frumoasă, smerenie, darul lacrimilor și uneori cu darul cântării frumoase.

De aceea, ne spune psalmistul: „Domnul înțelepțește orbii” (Psalmi 145, 8). Orbul Evangheliei acesteia a ajuns să vadă „Lumina lumii”, care este Hristos, și, deși vindecăt, părinții lui nu doresc excluderea din sinagogă.

De fapt, subiectul evanghelic se mută acum spre orbirea sufletească a oamenilor care au iubit mai mult întunericul decât lumina, adică a fariseilor.

Orbirea aceasta le vine din necredință și împotrivire față de Dumnezeu: „Toată ziua întindeam mâinile Mele către un popor neascultător și împotriva grăitor.” (Isaia 65, 2)

Este mult mai grea și mai vrednică de plâns această orbire a minții, a inimii, a voinței și a conștiinței. De aceea vindecarea orbirii sufletului este mai importantă decât vindecarea orbirii trupesti.

Poți numi creștin pe cel ce schimbă credința și părăsește Biserica? Poți numi creștin pe cel ce nu vine la biserică, nu postește, nu se roagă, nu face milostenie sau amână pocăința pentru patul morții? Poți numi creștin pe cel ce-și risipește viața în ură, judecăți, păcate, certuri sau divorțuri? Pe unii ne robește cu trupul, pe alții cu sufletul. Ce trebuie să facem? Să facem ce a făcut orbul din Evanghelia aceasta: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? Și el a răspuns: Cred, Doamne, și s-a închinat Lui.”

Dacă lăsăm răul în suflete, vom ajunge asemenea fariseilor, care mai întâi spune că Omul Acesta nu e de la Dumnezeu, iar mai apoi să spună că Dumnezeu a vorbit prin Moise, iar pe Acesta (Hristos) nu-L știm. Din rău în mai rău! Noi credem că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, El face din orb un om care vede. El îl trimite la Scaldătoarea Siloamului, care se tâlcuiește trimis, dar nu scaldătoarea îl vindecă, ci Hristos, trimisul lui Dumnezeu. Cel ce fusese trimis spre vindecare, orbul, devine trimis al Celui care trimite, adică un apostol, un propovăduitor al lui Hristos.

Îndemnul acesta trebuie să-l luăm și noi, cei „care vedem” ca să devenim „trimiși” ai lui Hristos în lume pentru „orbii de astăzi.” Pentru a fi astfel nu este de ajuns doar să ne facem o cruce și să zicem: „Doamne ajută!”, ci să ne înnoim profund viața duhovnicească, aruncând tina păcatului de pe ochii sufletului, ducându-ne la apa Siloamului, la baia Spovedaniei, la Sfânta Împărtășanie și la ascultarea Bisericii.

Părintele Marius Olivian Tănăsie

Prietenia

Prin „prietenie” se definește relația ce ar fi trebuit să existe între doi oameni, dar care din păcate în ultimul timp este subestimată. Ne încredințăm ușor în „vorbele” scrise prin poșta electronică și uităm cât de frumoasă este o relație simplă, o întâlnire.

Cu toții suntem dornici de a avea prieteni, însă de cele mai multe ori nu facem nimic pentru a ne apropia de omul ce stă lângă noi. Suntem supuși tentației de a vedea defectele pe care le are, trecem cu vederea partea bună. Vrem să dobândim fără să dăruim...

Nu există lucru mai de preț ca prietenia. Șoricât de dificil ne-ar părea ca să ne facem prieteni, tot atât de ușor este a fi noi prieteni – în primul rând – pentru ceilalți. Prietenia este o necesitate pentru noi, câștigul pe care fiecare din noi îl poate avea din iubirea de aproapele.

Cu toții am întâlnit de multe ori suflete care am simțit că ne sunt apropiate, datorită faptului că avem aceleași hobby-uri, sau gusturi asemănătoare pentru lucrurile pe care vrem să le avem. Esența nu este dorința comună pe care o are fiecare din noi, ci felul în care încerc să-i fiu alături. Dacă suntem prieteni păi... „Prietenul iubește în orice vreme, iar la nenorocire el e ca un frate.” (Pilde 9,17)!

Și dacă tot vorbeam de câștig: „Prietenul credincios este acoperământ tare, și cel ce l-a aflat pe el, află comoară.” (Înțelepciunea lui Isus Sirah 6, 14). Deci, fericiți cei ce au prieteni!

Prin prietenie ni se face cunoscută prezența nevizibilă cu ochiul liber a Domnului în viața noastră. Dacă pentru fiecare din noi prietenul reprezintă un SPRIJIN, UMĂRUL pe care putem plânge, SIGURANȚA că nu suntem singuri, SFATUL pe care-l avem întotdeauna la îndemână, BUCURIA că există acest suflet în viața noastră, AJUTORUL de care de cele mai multe ori ne îndoim că-l avem de la Domnul, ÎNCREDEREA în noi și în cel de lângă noi, FRATELE de care avem nevoie, „Prietenul credincios este LEACUL VIEȚII...” (Isus Sirah 6, 16).

„Mulți oameni se laudă cu mărinimia, dar un prieten adevărat cine-l află?” spunea Solomon în Pildele către fiul său (20, 6). N-ar fi trist să știm că am avut lângă noi oameni ce ar fi vrut să ne fie prieteni? Sau mai trist, am fost atât de orgolioși încât orice lucru sau vorbă spusă de prieten ne-a durut, uitând că „de bună credință sunt rănile pricinuite de

un prieten” (Pilde 27, 6).

Cu toții am trecut prin rănile unei prietenii, dar uităm că de cele mai multe ori poate chiar noi am fost cauza suferinței. Iar faptul că ne-am pierdut încrederea în oameni nu înseamnă că nu există. Rămânem la durerea pricinuită de țepușa trandafirului, neglijăm frumusețea florii și aroma ei... Vorba prietenului dacă este spusă din dragoste izvorâtă dintr-un suflet curat, ajunge la inimă și vindecă; căci „Untdelemnul și miresmele înveselesc inima, dar tot așa de dulci sunt sfaturile unui prieten care pornesc din suflet” (Pilde 27, 10).

Rămânem de cele mai multe ori în deznădejde, dar ne facem nouă rău. Nu suntem toți la fel, „Precum nu se aseamănă față cu față, tot așa inima unui om cu inima altuia” (Pilde 27, 19). Asta nu înseamnă că nu avem puterea de a ne găsi prieteni, nu înseamnă că cei de lângă noi nu ne pot fi prieteni. Poate că ne lipsesc manierele prin care putem face prieteni, sau poate nu avem comportamentul necesar pentru a ne manifesta nevoia și dorința de a fi cu ei. Asta nu ar trebui să mă împiedice să încerc a învăța, devine o scuză ieftină; sau dovada unui egocentrism acut! Atunci când iubesc pe cel de lângă mine, nimic nu mă împiedică să-i fiu prieten!...

Faptul că avem aceeași dorință de a avea prieteni este încă o dovadă că am fost creați a trăi în comuniune prin iubire, a ne bucura prin împărtășirea cu cei de lângă noi de tot ce avem. Prin această relație de prietenie reintrăm în bucuria și harul Raiului, putem face posibilă trăirea adevărată a învățăturii lăsate de Mântuitorul pe acest pământ. Ar fi de folos să ne gândim mai des ce ne unește în viața aceasta, și nu ce ne desparte...

Treapta cea mai înaltă pe care poate ajunge o relație este prietenia. Și spun aceasta deoarece Însuși Hristos spune ucenicilor: „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc. De acum nu vă mai zic slugi, căci sluga nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute” (Ioan 15, 14-15). Și noi suntem ucenicii Lui, căci suntem creștini. Înțelegeți?...Avem Prieten pe Hristos prin credință, iar prin omul-prieten simț ajutorul Lui!

Ajută-mă Doamne să fiu prietenul celui de lângă mine...

Arhim. Siluan Vișan

27 mai – Duminică – Sf. Mucenic Iuliu Veteranul; Sf. Mc. Terapont, Episcopul Sardei; Sf. Ioan Rusul – Duminica a VII-a după Paști (a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic) – Sf. Ev. Ioan 17, 1-13 (Rugăciunea lui Iisus)

„În vremea aceea Iisus, ridicând ochii Săi la cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, cași Fiul să Te preaslăvească. Precum l-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care Tu i-ai dat Lui. Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care l-ai trimis. Eu Te-am preaslăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârșit. Și acum, preaslăvește-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea. Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume. Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat și cuvântul Tău l-au păzit. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine; pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis. Eu pentru aceștia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat, că ai Tăi sunt. Și

toate ale Mele sunt ale Tale, și ale Tale sunt ale Mele și M-am preaslăvit întru ei. Și Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și Noi. Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău, pe cei ce Mi i-ai dat; și i-am păzit și n-a pierit niciunul dintre ei, decât fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura. Iar acum, vin la Tine și acestea le grăiesc în lume, ca să fie deplină bucuria Mea în ei.”

Despre credința cea adevărată!

Pentru a avea credința cea adevărată trebuie mai întâi să-L cunoști pe Dumnezeu, adică să ajungi la cunoașterea Lui, pentru a ști în cine crezi. Iar pentru a fi posibilă această cunoaștere este necesar să se îndeplinească două condiții esențiale și anume: Dumnezeu să vrea să fie cunoscut pentru că dacă noi nu putem cunoaște o persoană omenească decât într-o anumită măsură fără ca ea să se descopere, cum îl putem cunoaște pe Dumnezeu care este Duh, adică spirit absolut? Dar Dumnezeu poate și vrea să Se descopere mai întâi prin creația Sa, care dă mărturie despre Cel care a făcut-o, cum spune psalmistul:

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește țări” (Ps. 18, 1) sau Sf. Ap. Pavel: „că ceea ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este cunoscut de către ei; fiindcă Dumnezeu le-a arătat lor. Cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii, înțelegându-se din fapte, adică veșnica Lui putere și dumnezeire, așa ca ei să fie fără cuvânt de apărare” (Rm. 1, 19-20).

Deci putem spune că Dumnezeu a creat lumea, universul care îl încurca pe Voltaire: „Universul mă încurcă/Și nu pot gândi măcar/c-ar putea exista ceasul/Fără un ceasornicar”, dar îi și poartă de grijă și o mântuiește, spunem noi completându-l.

Dar Dumnezeu Se face cunoscut în chipul cel mai deplin prin însăși Întruparea Fiului Său, cum spune despre aceasta Sf. Apostol Pavel că: „După ce Dumnezeu odinioară, în multe rânduri și în multe chipuri, a vorbit părinților noștri prin prooroci, în zilele acestea mai de pe urmă ne-a grăit nouă prin Fiul, pe Care L-a pus moștenitor a toate și prin Care a făcut și veacurile; Care, fiind strălucirea slavei și chipul ființei Lui și Care ține toate cu cuvântul puterii Sale” (Evr. 1, 1-3), descoperire despre care Dumnezeu îi încredințează pe cei care se apropie de El. A doua condiție esențială pentru ca omul să-L poată cunoaște pe Dumnezeu, este ca omul să fie făptură rațională, creată cu capacitatea de a-L cunoaște și a-L înțelege pe Dumnezeu, ceea ce s-a întâmplat prin creație, când Dumnezeu L-a făcut pe om „după chipul Său, cu menirea de a ajunge la asemănarea cu El”. Însă credința cea adevărată nu este cea care o descoperim noi, ci cea pe care ne-o descoperă Dumnezeu, care cuprinde în sine și adevăruri de neînțeles și necuprins pentru noi, dar pe care noi le primim prin credință, despre care tot Sf. Apostol Pavel spune că: „Prin credință înțelegem că

s-au întemeiat veacurile prin cuvântul lui Dumnezeu, de s-au făcut din nimic cele ce se văd” (Evr. 11, 3), iar fără aceasta nu este cu putință să fim bineplăcuți lui Dumnezeu: „Fără credință, dar, nu este cu putință să fim plăcuți lui Dumnezeu, căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că Se face răsplătitor celor care Îl caută” (Evr. 11, 6).

Credința noastră ortodoxă păstrată de Sfânta noastră Biserică este cea pe care ne-a lăsat-o Însuși Mântuitorul Hristos și pe care Sfinții Apostolii ne-au transmis-o, iar Sfinții au apărat-o și mărturisit-o chiar cu prețul vieții lor. Părintele Stăniloae, vorbind despre Sf. Maxim Mărturisitorul, care, la anul 662, împreună cu Atanasie apocrișiarul și cu un alt Atanasie, ucenicul său, li s-a tăiat în

fața mulțimii din Constantinopol limba din rădăcină și mâna dreaptă, pentru a nu mai putea propovădui adevărul și a nu mai scrie despre el, spune: „Astfel se adevăra din nou că fiecare părticică din dogmele Bisericii s-a impus prin sângele celor ce-au fost gata să-și dea viața pentru mărturisirea ei, fiind o chestiune de viață, nu o simplă speculație teoretică” (Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, Viața și scrierile Sfântului Maxim Mărturisitorul, Filocalia, vol. II, Ed. Humanitas, 1999, p. 9).

Astăzi, în Duminica a VII-a după Sfintele Paști, Sfânta noastră Biserică ne pune înaintea ei pe cei 318 de Sfinți Părinți de la Sinodul I Ecumenic de la Niceea, azi Iznik – Turcia, din 325, care au apărat dreapta credință împotriva ereziei lui Arie, care nega dumnezeirea Fiului și au formulat adevărul în primele șapte articole, cel de-al optulea „Credem și în Duhul Sfânt”, fiind ulterior completat la sinodul al II-lea Ecumenic, din Mărturisirea de credință, cunoscută sub denumirea de Crez, pe care fiecare creștin autentic este dator să-l cunoască, să-l mărturisească și să-l apere.

Părintele Gheorghe Ionașcu

Reîncarnarea

Reîncarnarea sufletului după moarte a ajuns să nu mai fie o temă specifică hinduismului sau budismului. Adepții acestei credințe au ajuns să afirme că învățătura despre transmigratia sufletului a fost prezentă și în Biserica primară. Cu alte cuvinte, creștinii din primele secole împărtășeau credința că sufletul, după moartea trupească, ajunge în trupul altui om, animal sau plantă, în funcție de cum a trăit în viața anterioară.

În acest sens, ei invocă textele de la Ioan 9, 1-2 și pe cele de la Matei 11, 9, 13, 14. Primul text din Sfânta Scriptură ne prezintă momentul în care Hristos și ucenicii Săi întâlnesc un orb din naștere. Întrebarea ucenicilor „Învățătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?”, a fost luată drept teme pentru reîncarnare. Adepții reîncarnării cred că acesta era orb din naștere din cauza păcatelor săvârșite în existențele anterioare.

Dar Însuși Mântuitorul anulează o asemenea credință, căci răspunde: „Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu”.

Cel de-al doilea text este legat de relația dintre Sfântul Ioan Botezătorul și profetul Ilie. Atunci când vorbește de Sfântul Ioan Botezătorul, Mântuitorul spune: „Atunci de ce-ai ieșit? Să veдеți un proroc? Da, zic vouă, și mai mult decât un proroc... Toți prorocii și Legea au prorocit până la Ioan. Și dacă voiți să înțelegeți, el este Ilie, cel ce va să vină” (Matei 11, 9, 13, 14). Adepții reîncarnării văd în aceste cuvinte temeiul reîncarnării profetului Ilie în Sfântul Ioan Botezătorul.

Dar se pierde din vedere că Ilie nu a murit, ci a fost răpit (4 Regi 2, 11). Așadar nu putem vorbi de reîncarnarea lui Ilie în Ioan Botezătorul, de vreme ce el este viu. Și conform învățăturii adepților reîncarnării, un suflet nu poate locui în același timp în două trupuri.

După Ieronim, Ioan este numit Ilie, „nu în sensul metempsihozei”, ci pentru că Dumnezeu l-a investit cu același duh, cu același har și cu aceeași putere cu care-l investise odinioară pe Ilie. Cei doi seamănă și prin modul auster de viață: îmbrăcămintea simplă, hrană puțină și negătită. Ilie a fost obligat să se ascundă pentru că denunțase impietatea regelui Achab; Ioan Botezătorul a murit pentru că a făcut cunoscută legătura nelegitimă dintre Irod și Irodiada. Tot Ieronim amintește o altă interpretare: așa cum Ioan este Înaintemergătorul lui Iisus la prima Venire, tot așa Ilie va fi înaintemergătorul Lui la a doua Venire.

De altfel, în Noul Testament, se arată că atunci când Sfântul Ioan Botezătorul și-a început activitatea, învățătorii de lege și fariseii din Ierusalim i-au cerut să-și dezvăluie identitatea: „Și ei l-au întrebat: Dar cine ești? Ești Ilie? Zis-a el: Nu sunt. Ești tu Prorocul? Și a răspuns: Nu. Deci i-au zis: Cine ești? Ca să dăm răspuns celor care ne-au trimis. Ce spui tu despre tine însuși? El a zis: Eu sunt glasul celui care strigă în pustiu: „Îndreptați calea Domnului”, precum a zis Isaia prorocul” (Ioan 1, 21-23). Din acest text reiese că Ioan Botezătorul este o persoană distinctă de Ilie.

Învățătura despre reîncarnare vine în contradicție cu cele scrise de Sfântul Apostol Pavel în Epistola către Evrei 9, 27: „Este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata” sau cu textul de la Ioan 5, 28-29, unde ni se descoperă că la sfârșitul veacurilor, fiecare suflet se va întoarce în trupul care l-a susținut, apoi va urma Judecata Universală (Ioan 11, 24).

Credința în reîncarnare anulează mântuirea în Hristos, desființează distincția dintre creație și Creator, neagă judecata viitoare și unicitatea persoanei.

Dacă am ajunge la asemănarea cu Dumnezeu prin reîncarnare, atunci ce sens ar mai avea ca Hristos să moară pentru noi? Dar El a murit. Șinu din curiozitate, ci din dragoste

pentru noi. A murit biruind moartea și a înviat cu trupul pe care l-a asumat, semn că și noi vom învia cu trupurile pe care le purtăm. Nu s-a oprit doar la această biruință, ci ne-a lăsat trupul Său ca hrană pentru dobândirea vieții veșnice. Așadar nu reîncarnarea, ci împărtășirea aduce asemănarea cu El. Șinu uitați, nu ne mântuim singuri, ci în comuniune cu ceilalți, ca toți cei întru Hristos sunt părți ale aceluiași Trup.

Adrian Cocoșilă

MOȘUL GHEORGHE LAZĂR (2)

Spunea mai târziu ucenicilor săi că, râvnind să cunoască nevoița călugărilor din Țara Sfântă, s-a dus să se închine prin toate mănăstirile din pustiul Iudeii și din Valea Iordanului. Mai întâi a ajuns cu mai mulți pelerini la un sihastru vestit ce se nevoia în peștera Sfântului Xenofont. Sihastrul tocmai atunci dădea mâncare unui leu în gura peșterii. Apoi, slobozind leul în pustie, a strigat pe nume pe Moșul Gheorghe, zicându-i prin tălmăci:

- Frate Gheorghe, vino și nu te teme. Pomenită să fie credința ta înaintea lui Hristos și auzită să-ți fie rugăciunea în urechile Domnului Savaot! Știu dragostea ta și râvna inimii tale de a-l sluji Lui toată viața. Deci, zăbovește o vreme la mănăstirile din Palestina în post și rugăciune, iar când îți va porunci Duhul Sfânt, să vii iarăși la mine.

Cu binecuvântarea acestui sihastru a petrecut Moșul Gheorghe un an de zile prin mănăstirile Palestinei. În fiecare lavră stătea o lună de zile. Ziua ajuta la udatul grădinilor, iar noaptea citea la Psaltire în biserică și zicea rugăciunea lui Iisus. Apoi pleca la altă mănăstire.

Așa s-a nevoit bătrânul, în post, în rugăciune și tăcere, neștiut de nimeni. Apoi s-a dus iarăși la bunul său dascăl din pustie.

Primindu-l cu dragoste, pustnicul l-a întrebat:

- Frate Gheorghe, cum se simte duhul tău?

- Bine, cu rugăciunile sfinției tale, părinte.

- Să știi, frate, că tu nu ești chemat să fii călugăr, dar vei duce o nevoiță mai grea decât a unui călugăr. Că vei trăi mergând din loc în loc, în rugăciune, în post și în multă lipsă. Dar, de vei avea neîncetat mintea la Dumnezeu, darul Lui va fi cu tine și vei birui toate ispitele vrăjmașului. Avere pe pământ să nu-ți aduni; pe călugări și pe preoți să-i cinstești, pe mireni să-i sfătuiești, pe săraci cât poți să-i ajuți, în biserică ziua și noaptea să te rogi, și așa te vei mântui.

- Dar cum voi putea împlini toate acestea, că sunt slab și neputincios?

- Du-te la pustie, unde nu este față de om, și postește patruzeci de zile. Iar pentru slăbiciunea firii să iei cu tine puțină pâine și apă. Însă, fii cu luare-aminte, că multe ispite și năluciri diavolești vei pătimi. De vei sfârși aceste zile cu bine, vei primi mare dar de la Dumnezeu și vei birui toate cursele vicelanului diavol.

Trecând bunul nevoitor Iordanul, numai cu Evanghelia și Psaltirea în desagă, a postit 40 de zile în pustie, rugându-se neîncetat și întărindu-se din când în când cu puțină hrană. Dar în aceste zile multe ispite a pățimit. Că uneori îl speria vrăjmașul cu năluciri de fiare și șerpi veninoși, alteori îl chinuia cu foamea, cu setea, cu arșița și mai ales cu țânțarii și cu tot felul de insecte. El însă, cu ajutorul lui Dumnezeu, de toate s-a izbăvit.

Bunicul

de Barbu Ștefănescu Delavrancea

Se scutură din salcâmi o ploaie de miresme.

Bunicul stă pe prispă. Se gândește. La ce se gândește? La nimic. Înnumără florile care cad. Se uită-n fundul grădinii. Se scarpină-n cap. Iar înnumără florile scuturate de adiere. Pletele lui albe și crețe parcă sunt niște ciorchini de flori albe; sprâncenele, mustățile, barba... peste toate au nins anii mulți și grei.

Numai ochii bunicului au rămas ca odinioară: blânzi și mângâietori.

Cine trânti poarta?

- Credeam că s-a umflat vântul... o, bată-vă norocul, cocoșii moșului!

Un băietan ș-o fetiță, roșii și bucălai, sărutară mânele lui „tata-moșu”.

- Tată-moșule, zise fetița, de ce zboară păsările?

- Fincă au aripi, răspunse bătrânul sorbind-o din ochi.

- Poi, rațele n-au aripi? de ce nu zboară?

- Zboară, zise băiatul, dar pe jos.

Bătrânul coprinsse într-o mână pe față și în cealaltă pe băiat.

- O, voinicii moșului!...

Și zâmbi pe sub mustăți, și-i privi cu atâta dragoste, că ochii lui erau numai lumină și binecuvântare.

- Tată-moșule, da' cocorii un' se duc când se duc?

- În țara cocorilor.

- În țara cocorilor?

- Da.

- Dar rândunelile un'se duc când se duc?

- În țara rândunelilor.

- În țara rândunelilor?

- Da.

- Tată-moșule, aș vrea să-mi crească și mie aripi și să zbor sus de tot, până în slava cerului, zise băiatul netezindu-i barba.

- Dacă ți-o crește ție aripi, zise fata, mie să-mi prinzi o presură și un sticlete.

- Da... hâ... hâ... poi ce fel... și mie?

Fata se întristă.

Bătrânul o mângâie și zise băiatului:

- Bine, să prinzi și pentru tine, să prinzi și pentru ea.

- Ție două și mie două... nu e-așa, tată-moșule?

- Firește, ție două, lui două și mie una.

- Vrei și tu, tată-moșule? întrebă băiatul cu mândrie.

- Cum de nu?! Mie un scatiu.

Ce fericiți sunt!

Băiatul încălecă pe un genunchi și fata pe altul. Bunicul îi joacă. Copiii bat în palme. Bunicul le cântă „Măi cazace, căzăcele, ce cați noaptea prin argele”...

O femeie uscățivă intră pe poartă cu două doniți de apă. Copiii tăcură din răs și bunicul din cântec.

E muma lor și fata lui.

Cum îl văzu, începu:

- I... tata, și d-ta... iar îi răzgâi... o să ți se suie în cap...

Bunicul ridică mâna în sus, aducând deștele ca un preot care binecuvintează, și zise prelung:

- Lăsați pe copii să vie la mine!

- Biiine, tată, biiine... dar știi... o, bată-i focul de copii!...

Femeia intră în casă.

- Să-i bată norocul și sănătatea, șopti moșul ca și cum ar fi muștrat pe cineva, și sărută în creștetul capului și pe unul, și pe altul.

Și iar începu răsul, și jocul, și cântecul.

Se osteni bunicul. Stătu din joc. Copiii începură să-l mângâie.

Din vorbă în vorbă, copiii se făcură stăpâni pe obraji bunicului.

- Partea asta este a mea.

- Și partea asta, a mea!

- Mustața asta este a mea.

- Și asta, a mea!

La barbă se-ncurcară. Bunicul îi împacă, zicându-le:

- Pe din două.

Și copiii o și dăspicară, cam repede, că bătrânul strănse din ochi.

- Jumătate mie.

- Și jumătate mie.

Și după ce o împărțiră frățește, începu lauda.

Băiatul:

- Mustața mea e mai lungă.

Fata:

- Ba a mea e mai lungă!

Și băiatul întinse d-o mustață și fata de alta, ba a lui, ba a ei să fie mai lungă.

Pe bunic îl trecură lacrimile, dar tăcu și-i împacă zicându-le:

- Amândouă sunt dopotrivă.

- Ș-a mea, ș-a ei!

- Ș-a mea, ș-a lui!

La obraji cearta se aprinse mai tare.

- Partea mea e mai frumoasă.

- Ba a mea, că e mai albă!

Bunicul zâmbi.

- Ba a mea, că e mai caldă!

- Ba a mea, că e mai dulce!

- Ba a mea, că nu e ca a ta!

- Ba a mea, că are un ochi mai verde!

- Ba a mea, că are un ochi și mai verde!

Bunicul abia se ținea de răs.

- Ba a mea!

- Ba a mea!

Și băiatul, înfuriindu-se, trase o palmă în partea fetei.

Fata țipă, sări de pe genunchiul bătrânului, se repezi și trase o palmă în partea băiatului.

Băiatul, cu lacrimile în ochi, sărută partea lui, și fata, suspinând pe a ei.

Mama lor ieși pe ușe și întrebă restit:

- Ce e asta, vermi neadormiți!

Obrajii bunicului erau roșii și calzi. Și surâzând fericit, răspunse fie-sei:

- Lăsați pe copii să vie la mine!

Copilul

de Elia David

Suflete, ești prea departe,
Unde-ți este bucuria?
Între ce coperti de carte
Ți-ai închis
Copilăria?

Ce zăvor ai pus intrării
În piticul turn cu basme,
Luând calea-nstrăinării
Către-naltele
fantasme?

Îl mai vezi? O gură largă,
Zâmbet, dragoste, lumină;
Inima să i se spargă
Colo-n piept,
ca să te țină

Să nu fugi... Copilul, da,
Numai el a mai rămas,
Furișat, sub tâmpla ta,
Cu-al lui dulce și sfânt
glas.

<http://www.wix.com/eliada/copil>
08 Decembrie 2011

Duhovnicul sau psihologul

Lipsa banilor, neîncrederea în propriile puteri, grijile, conflictele familiale, etc, sunt motive din cauza cărora, unele persoane ajung să nu mai aibă parte de liniște. Pentru redobândirea ei, ni se recomandă din partea unora duhovnicul, iar din partea altora psihologul.

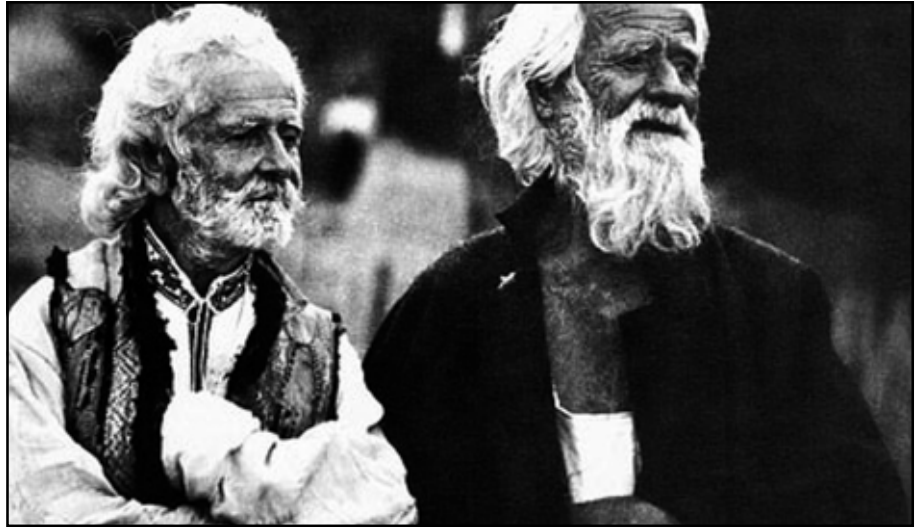
Nu împărtășesc punctul de vedere că sunt probleme pe care le poți discuta cu duhovnicul și altele pe care trebuie să le discuți numai cu psihologul. De vreme ce duhovnicii sunt chemați să vindece patimile oamenilor, cred că au darul de a trata orice boală. Nu am auzit până acum o persoană care să meargă la un duhovnic adevărat și acesta să-i spună: „Îți recomand să iei legătura și cu psihologul X”.

Din cauza faptului că avem și preoți care nu păstrează vrednicia darului preoției în toată vremea, avem parte și de duhovnici care nu vindecă. A vindeca bolile oamenilor este un har pe care Dumnezeu îl dă numai celui care pune darul primit în lucrare. Misiunea preotului nu este în principal aceea de a administra Sfintele Taine, ci de a fi mai întâi el însuși sfințit de ele. Sfințit, va cunoaște toate metodele și remediile pentru tămăduirea de toată tulburarea lăuntrică.

Psihologul apare după părerea mea, ca un pogorământ al lui Dumnezeu într-o lume în care avem parte de duhovnici care au uitat de lucrarea lor. Părintele Rafail Noica mărturisea că preotul este dator nu numai să înlocuiască psihologul, ci să depășească tot ceea ce face psihologul pentru oameni. Sfântul Ioan Gură de Aur a rostit cuvinte cutremurătoare în acest sens: „Nu cred că sunt mulți preoții care se mântuiesc,

ci mult mai mulți aceia care pier, pentru că lucrul acesta cere un suflet cu totul mare”.

Într-o lume în care sunt slujitori care nu mai țin seama de vocația lor și persoane care nu împlinesc cuvintele

duhovnicilor, niște așa ziși ucenici, psihologul ca și psihiatrul pot prin tratamentele pe care le administrează să-l ajute pe om să se echilibreze, să reușească să vadă diferit viața. Dar asta nu înseamnă că prin acele tratamente omul va înainta și duhovnicește. Psihologul tratează lucrurile doar din punct de vedere psihic. Astfel, Arhim. Simeon Kraiopoulos afirmă că „Una este să tratezi lucrurile din punct de vedere psihic și alta este să le tratezi din punct de vedere duhovnicesc. De regulă, dacă ești format din punct de vedere duhovnicesc, ești și psihic, ceea ce nu este valabil și invers, adică dacă stai bine psihic, implicit stai bine și duhovnicește”.

Nu neg lucrarea psihologilor, dar afirm că aceștia niciodată nu vor putea să înlocuiască lucrarea duhovnicului, pe când invers este posibil. Așadar, nu în judecata unor preoți trebuie să rămânem, ci în rugăciune. Să ne rugăm pentru luminarea duhovnicilor noștri ca să fim luminați.

Iar dacă nu avem un călăuzitor duhovnicesc care să ne vindece sufletește, să rostim rugăciunea Sfântului Simeon Noul Teolog: „Doamne, Tu care nu voiești moartea păcătosului, ci ca să se întoarcă și să fie viu, Tu care Te-ai pogorât pe pământ, tocmai ca să înviezi pe cei ce suspină și care sunt morți prin păcat și spre a-i face vrednici să Te vadă, Tu, Lumina cea adevărată, trimite-mi un om care să Te cunoască, atât pe cât este cu putință omului, pentru ca, slujindu-l și supunându-mă lui din toate puterile mele, ca și Ție, și împlinind voia Ta în a lui, bine să-Ți plac Ție, singurul Dumnezeu și să mă învrednicesc și eu păcătosul de împărăția Ta”.

Adrian Cocoșilă

De ce trăiește macul atât de puțin?

Pentru că macul e floarea dăruirii de sine, a clipelor trăite intens, a umplerii sufletelor senine de bucurie și sens

Cu vârful unui spic de grâu înmuiat în roșu de foc, el își așterne memoriile trăite pe loc și le înalță pe aripi de catifea în văzduh, undeva

Dar numai după ce ți-a încredințat taina clipelor fără vârstă, în orele de purpură ale uimirii ființei tale, macul se scutură, împăcat, de ultimele petale

Elia David
01 Februarie 2011

Întâlniri ale Grupului parohial de tineret „Înălțarea Domnului”

Duminică, 6 mai: Studiu biblic - Evanghelia după Matei, cap. 25.

13 mai: Praznic aniversar - 3 ani împreună!

20 mai: Acatistul Sf. Împărați Constantin și Elena.

27 mai: Vizionarea unui film: Despre alimentație - partea a II-a.

INFO: 0727.78.16.91